

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

027.431

Szerző:

Cím: *Külvárosi gyermekotthon*

Hely

Idő

"1923"

Forrás:

Pesti Hírlap

Személy

Helyszám

Bn

1923. 10. 28.

Külvárosi gyermek-otthon.

A Népház kis lakói. — Mit olvasnak a mai gyerekek

rinyomda 19'2

Közp nyom

Künn, a külső Lipótvárosban, a 16-os villamos végállomása közelében van a Népház, melyet annak idején még *Bárczy* polgármester építtetett s ma a főváros, a külföldi jótékonyági intézetek, főképp az angolok tartanak fenn. Ez a külvárosi gyermekek szellemi szórakozóhelye, könyvtára, színháza.

A villanyt és gázt a főváros bocsátja rendelkezésükre, ingyen, a fenntartási költséget pedig *Armstrong*, a körünkben sokáig időzött angol tanár, ki az egész világon — utóbb Indiában és Ausztráliában — gyűjtött tekintélyes összeget a szegény gyerekeknek.

Bemegyünk a könyvtárba. Óriási, tiszta, tizenegyablakos terem, fehér falakkal, újonnan festett könyvállványokkal, melyeken katonásan sorakoznak a könyvek.

Nyolc buksi fiu és kedves kislány ül a padon, egymás melé szorulva, holott ebben a teremben legalább száz gyerek elfér. Ugy látszik, valami naiv nyáj-ösztön tartja őket egybe. Így olvasnak.

A falon, nagy betűkkel, tábla:

— *Csak az kap könyvet, akinek tiszta a keze.*

A gyerekek könyvet kaptak. Tehát tiszta a kezük.

Egy kislány háta mögé állunk. Meglepődve látjuk, hogy angolul olvas.

— Te tudsz angolul?

— Igen — felel, illedelmesen fölállva. Két évvel ezelőtt Angliában voltam, a gyermek-ligával. Most olvasok mindennap, hogy el ne felejtsek.

— Mi az édesapád?

— Géplakatos.

Télen ez a terem zsi-bong a gyerekektől. Akkor százan is ülnek itt s a kályha vidáman dohog. A hivatalnokné szerint mind igen illedelmesek, fogékonyak, főképp az *inas-gyerekek*, kik már iskolába járnak.

Az intézet minden évben *rajz-pályázatot* is hir-

det. Megtekintjük a pályázatokat. Egy tájkép, kedves színezésű, zöld mező, kék ég, fenn pedig *három nap*. (Egy nap a gyermekképzületnek kevés.) Itt *Toldi Miklós*, ereje férfias pompájában. Amott finom, jellegzetes, biztos vonalak, egy *házmester fiának a munkái*, ki köztük a legnagyobb tehetség.

Vasárnaponként *színházi előadás van* s a kis, beépített színház ilyenkor *zsúfolásig megtelik* külvárosi nézőkkel. A leányok *csipkeverést* tanulnak.

— Mit olvasnak a mai gyerekek? — kérdezzük a könyvtárosnét, ki sok türelemmel, szeretettel vezeti ezt a könyvtárat.

— A mai gyerekek izlése más — mondja — mint a régieké. Nem a mesék kapósak, nem a tündéregék. Mindenekelőtt *kalandos történeteket* keresnek, *indian- és detektív-históriákat*. Az a kislány, ki most is oly buzgón olvas, ma ezt mondta nekem: „Kérem, néni, adja ide azt a könyvet, melyben *egy bácsi fölakasztja a kislányt*.” A nagyobbak leginkább az *utleírásokat* bujják. Ez is új jelenség. A kisebbek természetesen *képeskönyveket* kérnek, de ezekben *nagy a hiány*. Bárcsak küldenének a tehetősebbek *kiselejtezett képeskönyveket*. És még valami igen kelendő: a humor.

Csakugyan megszavaztatjuk az itt ülő nyolc gyereket.

A többség — négy — azt mondja:

— *Indian történet.*

Kettő így válaszol:

— *Az utleírásokat olvassuk legszívesebben.*

És kettőnek ez a véleménye:

— *A vicces könyvek, azok a legszebbek.*

Kaland, külföld, vidámság — nem jelképes kifejezése-e ez a mai léleknek, mely a háború alatt megismerte a regényes országokat, most vágyakozik a nagyvilágba, melynek határai elzárultak előtte és a jókedvet hajszozza, hogy elfelejtse a jelen sok szomorúságát?